У пошані до піонерів – лицем до молоді!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюзу: 435-8740
— Тел. з Ню Йорку: —
BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXVII. No. 175. TWO SECTIONS (SECTION 1) ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 26-го ВЕРЕСНЯ (SEPTEMBER) 1970 Ч. 175. VOL. LXXVII.

— КОРОТКІ ВІСТІ —

П'ятниця, 25 вересня 1970

В АМЕРИЦІ

ДОМАГАЮТЬСЯ, ЩОБ ПРЕЗИДЕНТ підписав законопроєкт про федеральні фонди для вможливлення щепити діти проти деяких пошесних недуг. Законопроєкт в цій справі схвалили обидві Палати Конгресу і його ще цього тижня перешлють до підпису Президента. Але представник Білого Дому вже давніше заявив був, що цей „законопроєкт непотрібний і небажаний". Згідно зі схваленим проєктом Уряд мав би видати у фінансовому році 1971 на щеплення 75 мільйонів долярів, а в 1972-му році — 90 мільйонів. Щепити мали б проти кору, поліо і дифтерії, бо діти нездужають на ці недуги.

ПОЧАЛАСЯ АСТРОНОМІЧНА ОСІНЬ, але температура в Ню Йорку та в інших східніх стейтах вже третій день доходить до понад 90 ступнів. Коли до цього ще додати високий відсоток вологости, то легко собі уявити, як живуть ті американці, які перебувають в кімнатах без охолоджування. Повітря занечищене, бо немає вітру і дими з газами з авт і фабрик тримаються низько над землею. Електричні компанії обмежують електричний струм, внаслідок чого деколи не курсують залізниці та підземні залізниці. Коли почалася астрономічна осінь в Ню Йорку, то температура вранці становила 77 ступнів, а по полудні — 94 ступні.

СЕНАТ СХВАЛИВ ОБМЕЖИТИ КОШТИ, які кандидати на президента, віце - президента, членів Конгресу та губернатора й віце - губернатора зможуть видати на телевізійні реклями. Цей проєкт підтримують демократи, які мають дефіцит із попередньої виборчої кампанії, проти нього є республіканці, що мають більше виборчих фондів. В загальних виборах кандидат зможе видати стільки фондів на телевізію й радіо, скільки дасть сума, здобута тим способом, що помножать через 7 центів число голосів, які кандидат на цей пост здобув був в попередніх виборах. Кандидати на президентів могли б видати в 1972 році дещо менше, як по 6 мільйонів долярів.

РАДА КРАЙОВОЇ Промислової Конференції стверджує, що в липні й серпні ц. р. поліпшилися настрої споживачів, що сталося вперше від 12-ох місяців. Рада стверджує на основі опитувань, що коло 8 відсотків із опитуваних 10,000 родин, плянують купити вживане або нове авто в найближчих шістьох місяців. В давніших опитуваннях цей відсоток становив тільки 7.3 відсотка. Купувати доми плянують 2.4 відсотка, а в травні й червні цей відсоток виносив тільки 1.6. 34.9 відсотка плянують купити холодильник, машину до прання або якийсь інших предмет домашнього устаткування.

РАДІО З ГАВАНИ НА КУБІ повідомило, що там у східній провінції кілька днів тривала боротьба військових відділів із відділом тих кубинців, які прибули озброєні із ЗСА. Урядове радіо повідомляє, що вбито одного „американського наємника" та взято до неволі 8-ох. Три Кастрові міліціонери були вбиті і два поранені. Андрес Назаріо, секретар кубинської еміграції на Флориді, заявив, що заарештовані на Кубі, це члени організації „Альфа 66", яка вислала на Кубу кілька груп, що в різних місцях причалили до Куби. Гаванське радіо повідомило, що „наїзники" були в одностроях кубинської армії та вишкіл перебули на Флориді.

У СВІТІ

ОПОЗИЦІЯ В ЗАХІДНІЙ НІМЕЧЧИНІ ВИЙШЛА демонстраційно з залі засідань парляменту (райхстаґу), коли міністер фінансів Алекс Меллер, соціял - демократ, закинув опозиційній Християнсько - демокравичній партії, що вона, чи її окремі члени відповідальні за дві світові війни та пізнішу інфляцію. Лідери тієї найбільшої політичної партії зажадали, щоб Меллер відкликав свої слова, а коли він цього не захотів зробити, вони вийшли з залі. Сталося це при дебатах над бюджетом.

У СТОЛИЦІ ДАНІЇ КОПЕНГАГЕНІ СТУДЕНТИ-КОМУНІСТИ ВЛАШТУВАЛИ бурхливу демонстрацію перед будинком, в якому відбувалися наради Світового Банку, викрикуючи на адресу його президента, Роберта МекНамару, що він „воєнний злочинець". Роберт МекНамара був секретарем оборони за президента Линдона Джансона.

КОМУНОФІЛЬСЬКІ СТУДЕНТИ УЛАДИЛИ демонстрацію в Неаполі, Італія, проти заповідженого приїзду туди президента Ричарда Ніксона. Так само „ліві" студенти приготовляють демонстрації у Римі, коли під кінець цього місяця приїде туди Ніксон на наради з італійськими державними мужами та Папою Павлом VI.

УРЯД КАМБОДЖІ ОПТИМІСТИЧНО ОЦІНЮЄ розвиток боїв, що їх державне військо веде з комуністичними партизанами та державними вояками з Північного В'єтнаму за доступ до великого міста Компонг Том, куди комуністи відрізали шлях з Пномпеню. Командування військ Камбоджі твердить, що комуністи втратили в Камбоджі за останнього пів року, себто від часу короткої тамошньої інтервенції американських і південно - в'єтнамських військ, кругло 60.000 в убитих і ранених та мають тепер там кругло 40.000 війська.

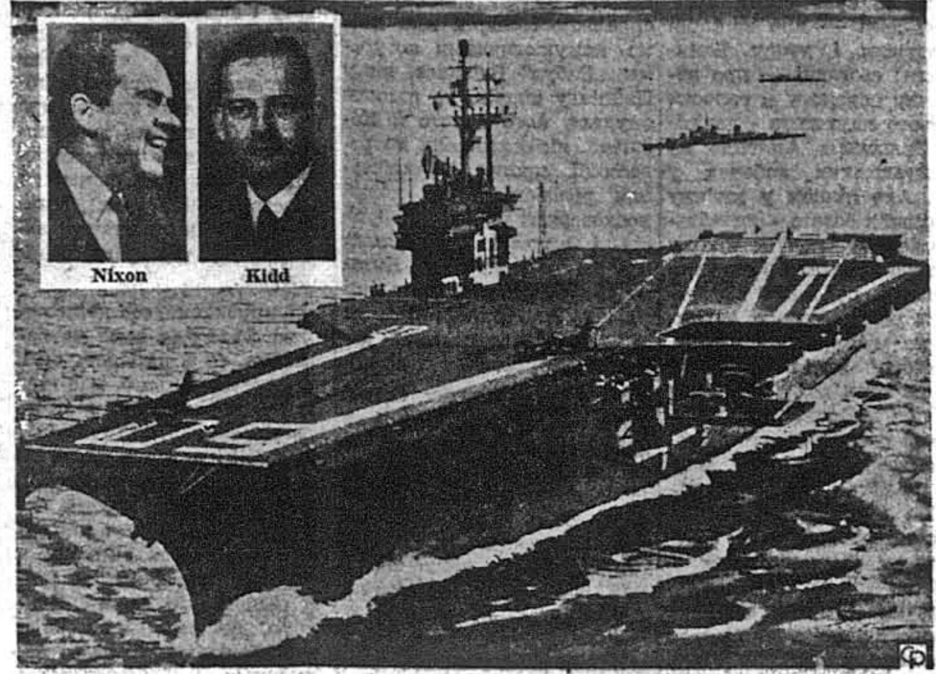
ПРЕМ'ЄР ПІВДЕННО - АФРИКАНСЬКОГО СОЮЗУ ДЖАН ФОСТЕР ЗАЖАДАВ від проводу тамошньої Пресвитеріянської Церкви, щоб вона виступила із Світової Ради Церков, яка охоплює протестантські й Православні Церкви у широкому світі. Сталося це після того, як Світова Рада Церков рішила призначити певні фонди для забороненого в Південно - африканському Союзі визвольного руху автохтонних муринів. Пресвитеріянська Церква відкинула вимогу уряду.

85-те засідання Паризької конференції про В'єтнам знову безуспішне

Париж. — Голова американської делеґації на Паризьку „мирову" конференцію про В'єтнам, Дейвід Брус, заявив на 85-му з черги засіданні в четвер 24 вересня ц. р., що коли комуністи хочуть замирення то повинні припинити ставлення передумов та ультимативних вимог. Він не прийняв ані одверто не відкинув останньої „мирової" пропозиції, яку зголосила була „міністер закордонних справ" В'єтконгу пані Нгуєн Ті Бінь попереднього четверга, на 84-му з черги засіданні тієї безплідної конференції: вона обіцяла воєнне перемир'я, якщо ЗСА проголосять, що до 30 червня наступного року відкличуть з В'єтнаму всі свої збройні сили.

Президент Ніксон відлетить в неділю на 9-тиденну подорож до Европи — відвідає Шосту фльоту

Вашингтон. — Президент Ричард М. Ніксон відлетить в неділю 27 ц. м. вранці безпосередньо до Риму. В понеділок він конферуватиме з італійським президентом Джузеппе Сараґатом, після чого відвідає Папу Павла VI. В той сам день відлетить на чердак літаконосця „Саратоґа" на Середземному морі, де й переночує. У вівторок по полудні прилетить до Неаполю, де приміщена головна квартира південно-европейської частини Північно - атлантійського Союзу (НАТО), де відбудеться конференція з командувачами наземних, летунських і морських збройних сил НАТО в південній Европі й на Середземному морі. З Неаполю Р. Ніксон полетить до Беоґраду на відвідини й нараду до юґославського президента Тіта, при чому Президент складе вінок перед могилою юґославського Невідомого Вояка. В п'ятницю 2 жовтня президент Ніксон полетить до Мадриду, де відбуде нараду з головою еспанської держави Франсіско Франком. Найближчого ранку полетить до Лондону на нараду з британським прем'єром Едґаром Гітом, при чому відвідає британську королеву Єлисавету II. З Лондону перелетить до сусідньої Ірляндії до президента Імона де Валери. В Ірляндії Президент і його дружина відвідають місцевість Тімаго, де похоронені деякі предки пані Ніксон, яка з дому звалася Патріція Раєн, — це ірляндське прізвище й американський амбасадор в Ірляндії, Джан Д. Мур, старався віднайти в Ірляндії посвоячених з панею Ніксон членів родини Раєн, як теж нащадків ірляндської родини Мілгавзів, предків по матері президента Ніксона. Вони прибули до ЗСА в 1729 році. В Лондоні або в Дебліні Президент відбуде нараду з головою американської делеґації на Паризькій конференції про В'єтнам, Дейвідом Брусом і його заступником, Філіпом Габібом. З Ірляндії повернеться Президент до Вашинґтону, куди прибуде в понеділок 5 жовтня ц. р. Президентові товаришитимуть його дружина Пат, державний секретар Вілліям Роджерс, секретар оборони Мелвін Лерд і гурт інших високих співробітників та дорадників.

ПРЕЗИДЕНТ НА ЛІТАКОНОСЦІ „САРАТОҐА"

Найважливішою частиною 9-тиденної подорожі президента Ніксона до Европи будуть відвідини могутньої американської Шостої фльоти на Середземному морі. Президент Ніксон, в характері головного командувача збройних сил Америки переведе інспекцію Шостої фльоти з чердака літаконосця „Саратоґа". На світлині бачимо той літаконосець, як також, поруч світлини президента Ніксона, фото команданта Шостої фльоти, віце-адмірала Ізаака С. Кідда.

Палата схвалила гострий законопроєкт для поборювання наркотиків

Вашинґтон. — Палата Репрезентантів більшістю 341-го до 6-ох голосів прийняла законопроєкт для поборювання наркотиків. Палата схвалила більшу частину того проєкту, що його переслав до Конґресу президент Ніксон. Згідно зі схваленим проєктом треба буде видаткувати в найближчих трьох роках 403 мільйони долярів на досліди та на лікування наркоманів і на запобігання-інформації про шкідливість наркотиків. Сенат схвалив подібний проєкт в цій справі і тепер окрема Конґресова Конференція, складена з сенаторів і конґресменів має узгіднити різниці цих двох проєктів. В обидвох проєктах пропонується дати Департаментові Справедливости широкі повновласті для поборювання продажу наркотиків. Найважливішим пунктом в проєкті є той, що поліція зможе входити до домів без окремого повідомлення їхніх власників, коли заіснує певність, що в цих домах зберігаються наркотики. За продаж наркотиків нелітнім особам нижче 18 років грозить кара до 10-ох років тюрми і $15,000 грошова кара. Продаж наркотиків дорослим особам каратимуть 5 роками тюрми і $15,000 грошовою карою. Зменшено кари за посідання наркотиків для свого власного вжитку: до одного року тюрми і до 5,000 кари. Передбачається відразу припинення кари.

Армія зменшує свій стан на 3 дивізії

Вашинґтон. — Контролер в Департаменті Оборони Роберт С. Мут, заявив на зборах Крайового Товариства Промислової Безпеки, що плянується до кінця цього фінансового року, це значить до 30 червня 1971 зменшити число армійських дивізій з теперішніх 16 цілих і двох третіх до 13 і двох третіх. Дивізія має три бриґади, тому замість двох третіх дивізії треба казати 2 бриґади. Коли президент Джан Ф. Кеннеді прийшов до влади на початку 1961-го року, то число дивізій становило 14. під час війни у В'єтнамі число дивізій збільшилося було до 19-ох і двох третіх. Представники Уряду плянують зменшити число дивізій до 11-ох. Але представники Департаменту Оборони заявляють, що таке число дивізій не буде вистачати для оборони, коли б у світі виникла якась мала нова війна. Дивізія має три бриґади, а кожна бриґада нараховує 5,000 вояків. Зменшення сил цієї країни відбувається згідно з доктриною Ніксона, яка старається про це, щоб зменшити число збройних американських сил в Азії, бо оборону в тому районі повинні перебрати самі азійські народи.

Куба вперше видала Америці повітряного пірата

Вашинґтон. — Кубинський уряд вперше в історії повітряного піратства видав американському Урядові повітряного пірата, армійського дезертира Роберта Лабейді, який 24-го серпня змусив був джетовий пасажирський літак летіти до Гавани з 86-ма пасажирами. На просьбу кубинських властей американський лікар і заступник судового урядовця полетіли до Варадеро недалеко від Гавани і звідтам вернулися літаком, що віз еміґрантів до ЗСА, разом із 27-річним дезертиром, який втік був із армійської психіятричної клініки у Веллі Форс, Па. Цього дезертира можуть випустити на волю за кавцією 500,000 долярів. Він оскаржений у повітряному піратстві, у викраданні людей. Його мають судити в Окружному Федеральному Суді в Савт Бенді, Індіяна. Представник Державного Департаменту Роберт МекКлоскі заявив, що ЗСА з вдоволенням прийняли вістку про видання повітряного пірата. Ніхто не сподівався такого рішення в Гавані, і не знати, що Куба зробить, коли б якийсь повітряний пірат змусив американський літак летіти на Кубу.

Відкликано гостре поготівля парашутних військ ЗСА в Европі

Вашинґтон. — З Державного Департаменту повідомлено, що відкликано гостре поготівля, в якому знаходилися різні американські парашутні з'єднання в Західній Німеччині. Керівні американські кола оцінюють ще обережно ситуацію в Йорданії та на всьому Близькому Сході, але стверджують, що відпала конечність американської збройної інтервенції. Зате все ще не виключена збройна інтервенція Ізраїлю, якщо ситуація в сусідній з ним Йорданії стане небезпечною для Ізраїлю: це сталось би тоді, коли б в Йорданії прийшов до влади радикальний антиізраїльський уряд та коли б Сирія відновила свою інтервенцію по стороні палестинських партизанів. Кореспонденти з Близького Сходу твердять, що власне острах перед інтервенцією Ізраїлю був головною причиною, що Сирія відкликала з Йорданії свої танки. Зрештою, в Йорданії поволі настає заспокоєння. Йорданський прем'єр, бриґадир Мохаммед Дауд зголосив свою димісію і король Гуссейн прийняв її та заповів створення цивільного уряду „національної єдности". Бриґадир Дауд приїхав був до Каїро на конференцію „на вершинах" 14-ти членної Арабської Ліґи, але голови арабських держав не захотіли говорити з ним. Він зник з свого готелю і в його кімнаті знайшли його листа до короля Гуссейна з резиґнацією. Того листа передано йорданській амбасаді в Єгипті. До столиці Йорданії Амману вернувся знову президент-прем'єр Судану Гаафар аль-Німейрі, як делеґат Арабської Ліґи, і голова централі палестинських партизанських організацій, Ясір Арафат, погодився стрінутися з ним та говорити про замирення. Збройна сила партизанів, які мали у своїх руках міста Ірбід і Мафрак у північній частині Йорданії, буцім-то заломилась. Зросли шанси замирення і шанси збереження короля Гуссейна при владі :однаково єгипетський президент Насер як савді-арабський король Фейсал і ливанський президент Шарль Гелю воліють щоб поміркований Гуссейн правив в Йорданії, ані ж мали б прийти там до влади радикальні елементи з орієнтацією на Москву і „революцію".

„Луна 16" вернулася на Землю із зразками поверхні Місяця

Москва. — Совєтський повітряний корабель „Луна 16", який три дні тому осів був на Місяці, вернувся щасливо на Землю, приземлившись біля Караґанди в Казахстані в минулий четвер 24 вересня о год. 8.26 ранку східньо-европейського часу (год. 1.26 по півночі східньо-американського часу). „Луну 16" вистрілили в космос з совєтської комічної централі в Байканурі в Казахстані 12 вересня ц. р. Будучи у віддалі 2-ох кілометрів (1.2 милі) від поверхні Землі, капсула з зразками поверхні Місяця відірвалась від головної частини повітряного корабля і з парашутом знижувалась на Землю. Сповіщав про той процес совєтський обсерватор із гелікоптера. Вся совєтська преса повна захоплених звідомлень про подорож на Місяць і поворот відтіль „Луни 16", але технічних подробиць не виявлено. Джордж М. Лов, адміністратор Американської аґенції космічних дослідів (НАСА) вислав ґратуляційну депешу президентові совєтської Академії Наук Мстиславові Келдишеві. До Академії Наук перевезено зразки поверхні Місяця, що їх привезла „Луна 16", але західні фахівці припускають, що тих зразків, що їх добув робот з совєтського повітряного корабля, не більше, як на 5 фунтів. Американські астронавти привезли кругло 100 фунтів каміння і землі.

ЗАВЕРШЕНО ПІДГОТОВУ ДО МАНІФЕСТАЦІЙНОГО ЗДВИГУ В НЮ ЙОРКУ ЦІЄЇ НЕДІЛІ

Ню Йорк (в.с.). — Крайовий Комітет для вшанування пам'яті головного командира Української Повстанської Армії ген.-хор. Тараса Чупринки-Романа Шухевича в 20-річчя його геройської смерти, відбув тут у четвер, 24-го вересня, свої кінцеві наради, завершуючи ними підготову до великої всенародної української маніфестації, що відбудеться тут уже цієї неділі, 27-го вересня о год. 2-ій по полудні, у великій залі Манґеттен Сентер при 311 Вест 34-та вулиця. В цьому засіданні Крайового Комітету взяли участь численні представники організацій комбатантів, включно із ветеранами УПА, молодечих організацій Пласту і СУМА та цілого ряду других центральних установ. На порядку нарад було устійнення програми маніфестації, яка поділятиметься на дві частини: святочне вшанування відповідною церемонією пам'яті ген.-хор. Романа Шухевича, як голови революційного уряду України і головного командира УПА, та концертову частину, яка включатиме теж промови в українській та англійській мовах. Ціла програма триватиме дві години.

Маніфестацію в залі Манґаттан Сентер започаткує хор „Думка" співом американського та українського гимнів, після чого чотири генерали українських армій в супроводі товаришів зброї ген.-хор. Р. Шухевича з УПА та представників СУМА і Пласту складуть вінок перед його погруддям. Цю частину закінчить звук сурми. В концертовій частині виступить хор „Думка", мистець слова Є. Курило та молодь Пласту і СУМА, яка виголосить збірну рецитацію. Вступ на маніфестацію для дорослих $2.00, для студентської молоді до 25 років $1.00, а для молоді до 18 років — безплатний.

Клівленд вшанує ген. Т. Чупринку — Романа Шухевича в 20-річчя смерти

Клівленд, Огайо (зрв). — Врочисте свято для відзначення 20-их роковин геройської смерти головного командира Української Повстанської Армії, ген.-хор. Романа Шухевича - Тараса Чупринки, відбудеться тут у неділю, 18-го жовтня ц. р., в авдиторії Норманді Гайскул, 2500 Вест Плезант Веллі. Свято влаштовує окремий Комітет, що його покликали до життя Організації Українського Визвольного Фронту в цій метрополії Огайо. До Громадського Почесного Комітету входять представники наших громадських установ і чільні громадяни українського Клівленду. Очолює його полк. Аверкій Гончаренко, кол. командир Студентського Куреня в бою під Крутами. Керівником Ділового Комітету працює Мирослав Гейниш, голова Управи Третього Відділу ООЧСУ. В концертовій частині Свята виступить відомий український хор „Прометей" з Торонто, Онт. й 60-членна оркестра „Батурин", що їхнім дириґентом є мґр. Василь Кардаш. До участі у Святі запрошено всі українські молодечі організації Клівленду й околиці.

У Філядельфії підготовляють ювілейну зустріч з проф. д-ром В. Кубійовичем

Філядельфія, Па. (О. Л-ий). — Ювілейний бенкет-зустріч у Філядельфії з головним редактором Енциклопедії Українознавства проф. д-ром Володимиром Кубійовичем для вшанування його 50-річної наукової праці і 70-ліття народин відбудеться в суботу, 10 жовтня ц. р. о 6-ій год. веч. в Катедральній Авдиторії при вул. Френклін і Бравн.

Спонзорує цю зустріч на загально - громадській і понадпартійній базі, — за порозумінням із Відділом УККА, — ініціятор зустрічі Осередок Наукового Товариства ім. Шевченка у Філядельфії при співучасті 40 громадських організацій міста. Створений ще в червні Діловий Комітет під проводом голови Осередку НТШ проф. д-ра Романа Максимовича провів усю підготовну працю по окремих комісіях, про що й голови їх звітували на спільній нараді повного Комітету і представників товариств - спонзорів в дні 17-го вересня ц. р. До поодиноких комісій входять: програмово - бенкетова: д-р О. Черник (голова), д-р Я. Бернардин, І. Шлерналь, мґр. Ст. Процик та пані: Анна Богачевська і Славомира Білас; фінансова: д-р В. Пушкар (голова), д-р Л. Рудницький, д-р В. Ценко, д-р Р. Кос і пані Ярослава Ціханська; запрошень: інж. Б. Турченюк, інж. В. Яримович, мґр Б. Артимишин, п. В. Риндич і студентка Мотря Кушнір; пресово - інформаційну комісію очолює мґр О. Луцький.

Програму бенкету - зустрічі в дні 10-го жовтня відкриє голова Осередку НТШ д-р Р. Максимович, від імени української організованої громади усний привіт

(Закінчення на стор. 3-ій)

У Торонті відкриваються два важливі курси української мови

Торонто.— Голова Шкільного Комітету при Відділі КУК у Торонті п. Михайло Завришин повідомив, що стараннням Шкільної Ради міста Торонта (Toronto Board of Education), з місяця вересня відкриваються в Торонті Курси розговірної української мови при Western Technical and Commerce School, 125 Евелин Крес., біля вулиць Блюр і Ранимід. Це — вечірні курси при державній школі, і вони повинні мати багато учнів і студентів. Крім того, повідомлено з рамени Відділу КУК у Торонті, що в 1970-71 році відкривається й інший Курс — розговірної української мови для дорослих, для тих, які слабо чи й зовсім не знають ще української мови. Цей курс, на який вписи вже розпочались у тій же самій школі, забезпечений найновішою зорово-слуховою технікою й методою викладання, за системою „Чілтон-Дідьє". За точнішими інформаціями треба звертатись до п. Михайла Завришина в Торонті, телефон: 762-4858.

ПЕРЕНЕСЕНО ДАТУ ЗБОРІВ ЗУАДК

Філядельфія. — Збори Дирекційної Ради З'єднаного Українського Американського Допомогового Комітету, ЗУАДК, що були призначені на 24 жовтня, перенесено на суботу 17 жовтня. Збори відбудуться в готелі „Венджамін Френклін" при 9-ій вул. і Чеснат, о 10 г. ранку.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Subscription Rates: One year $18.00; six months $9.50; three months $5.00. For UNA members monthly 65¢
P.O. Box 346 Jersey City. N.J. 07303

Дипломатія замість зброї

Ані дипломатія, ані зброя не існують „самі для себе", одно й друге є інструментами політики. Збройна демонстрація і за нею війна є завжди останнім засобом, якого хапається держава, коли вичерпуються всі інші засоби, в першу чергу дипломатичні. Теперішня ситуація На Близькому Сході включно з громадянською війною в Йорданії є надзвичайно добрим прикладом, як обережно треба підходити до складних проблем закордонної політики.

Можливо, що широкі кола американського громадянства були б схвалили бравурну збройну інтервенцію Америки в Йорданії з таким раптовим і масовим перекиненням туди війська, щоб можна було негайно евакуювати коло 350 американців, дармащо частина їх, особливо американки - дружини йорданських арабів, певно не захотіла б евакуюватись. Але збройна інтервенція, ведена під гаслом рятування американських громадян була б дуже ризиковна, бо найбільше наразила б їх на винищення ще перед появою американських вояків на вулицях Амману й інших йорданських міст. І напевно були б винищені арабськими безскрупульними партизанами всі 54 „закладники", між ними 27 американців.

Однак, кожна збройна інтервенція має передусім політичні цілі. Президент Ніксон звернув увагу на те, що ЗСА мусіли б перевести таку інтервенцію, коли б Сирія і Ірак активно підтримали йорданських партизанів. Бо тоді постала б загроза упадку режиму короля Гуссейна і приходу там до влади радикально - революційного режиму, насправді підпорядкованого Москві. Змінилася б ціла політична ситуація на Близькому Сході з смертельною загрозою для Ізраїлю й інтересів Заходу. Поява в Йорданії американських панцерних військ, може, припинила б громадянську війну, але ввесь арабський світ насторожила б проти Америки. І мав рацію той йорданський партизанський ватажок, який іронічно відповів журналістові на запит про його становище супроти американської інтервенції: „Вітаємо другий В'єтнам!" Інакше, аніж у В'єтнамі, поведена інтервенція в Йорданії приборкала б тамошній спротив. Але треба було б хіба залишити американське військо в Йорданії на постійне чи на роки, щоб створити там прозахідній режим — без поваги в арабському світі й призначений на загин з відходом останнього американського вояка. Москва і Пейпінґ дістали б величезні пропаґандивні атути, а із західних союзників перша Франція умила б руки. Очевидно, що треба було б поставити хрестик на ізраїльсько - арабському замиренні.

Тому слушно Ніксон заявив, що „нарід не хоче війни і я її не хочу". І слушно поведено масивні військові приготування „на всякий випадок", але й використано всі дипломатичні пружини, щоб виминути нову війну. Очевидно, що в даному випадку знову вирішну ролю грала і грає Москва. Якщо виявиться, що Москва дійсно наполягла на Сирію, щоб вона відкликала з Йорданії танкову дивізію — з усіма совєтськими танками, то це буде доказом, що кремлівські правителі зміркували, що не слід продовжувати провокації, бо американські приготування до збройної інтервенції надто поважні, щоб їх злегковажити

Америка політично не виграла б на такій інтервенції, але ледве чи виграла б і Москва. Бо враження в арабському світі мусіло б бути таке саме, як після шестиденної ізраїльсько - арабської війни в червні 1967 року: що спершу Совєти нацькували арабів, а після того залишили їх напризволяще, тоді Ізраїлеві, тепер Америці. І тому було б дуже трудно Совєтам байдуже придивлятися скиненню масових парашутних військ на Йорданію чи перемаршеві військ через сусідні Ізраїль або Ливан. А протиставитись такій операції — це було б рівнозначним з війною проти Америки. Тому не тільки у Вашинґтоні, але й у Москві йшли довгогодинні наради, як поставитися до йорданського заколоту і чи варто з того приводу розпочинати третю світову війну.

Виректися „принципово" війни, як засобу осягнення політичних цілей, і виректися тактики покійного Джана Фостера Доллеса доводити ситуацію „над беріг війни", це не політика, а капітулянство, яке мусить довести до обниження поваги держави у світі, до легковаження її ворогами й союзниками. Але й поквапне орудування збройною силою тільки тому, що держава має її, з переочуванням різних можливих наслідків — це теж не політика, а авантурництво. Треба з великою пошаною віднестись до способу, як Ніксон і його дорадники поставились і ставляться до йорданської кризи. Він напевно знайде схвалення всієї нації.

Мих. Килимний

ТЕ, ЩО ОПИНИЛОСЯ В ЗАТІНКУ

Куритиба. — Останнім часом кілька подій, по черзі, привертали і привертають до себе увагу цілого світу. Багато говорилося й писалося про викрадення дипломатів скомунізованими терористами Уруґваю з організації „Тупамарос"; потім — про „перемир'я" між Ізраїлем та арабськими країнами; далі — про важливі переспрaви і угоду Бонн-Москва; сьогодні — про невеличку перемогу в голосах давнього марксиста - леніниста Салвадора Алленде на президентських виборах у Чіле. Але цілком у затінку опинилися совєто - китайські взаємини, хоч їх ніколи не треба спускати з ока, пам'ятаючи, що вони відіграють майже „першу скрипку" на міжнародній арені.

Світовий загал призвичаївся до того, що в Пейпінґу ось уже мало не рік відбувається совєтсько - китайська конференція, і там, мовляв, до чогось договорюються. Не виключають навіть, що ця конференція поступово може перетворитися в постійний орган для дипломатичних розважань двох комуністичних потуг. А з окремих, доривочних відомостей про ту конференцію і взагалі про совєтсько - китайські „братні" стосунки є змога докладніше з'ясувати стан на лінії Москва - Пейпінґ і витягнути з того важливі висновки.

Той, хто практично розпочав конференцію, перший заступник міністра закордонних справ СССР, Василь Кузнєцов, під всілякими приводами тричі зривався з Пейпінґу і вертався до Москви, аж поки не залишився... „в одному з московських шпиталів у зв'язку з тяжкою хворобою". Замість нього до Пейпінґу вислали іншого заступника, міністра закордонних справ СССР, Леоніда Ілліччова, колишнього голову Ідеологічної комісії ЦК КПСС. Другий факт — цілком подібний. Призначено було до Пейпінґу совєтським послом Сергія Степакова, теж колишнього ідеологічного шефа ЦК КПСС. Степаков у Пейпінґу „захворів" значно скоріше від Кузнєцова, і тепер так само „проходить курс лікування в одному з московських шпиталів". Замість нього послом СССР до червоного Китаю призначили донедавнього першого секретаря Ленінградського обкому партії Василя Толстікова.

Вже з цього видно, що на Пейпінґській конференції обидві сторони випробовують силу своїх нервів, і китайські дипломати, виховані на засадах „джію-джітцу", виявляють більшу стійкість та витривалість.

Безсумнівним є те, що ні Москва, ні Пейпінґ, попри всю свою затятість, не поважуються „заварювати кашу", бо ніхто з них не певний в остаточному вислідi евентуальної війни. Через те далі гострих слів та образ, а там і окремих прикордонних сутичок справа нікищо не йде. Брежнєв, наприклад, недавно виступаючи в Казахстані, старався в своїй промові навіть послабити трохи враження від напруги між червоним Китаєм та СССР. Не відкидаючи існуючих розходжень, він сказав, що на Заході все значно перебільшують, бажаючи, щоб дійшло до справжньої сварні між двома комуністичними потугами. „Забув" Брежнєв, як у Пейпінґу вішали та палили опудала його самого й Косиґіна, як закликали до революції проти „кремлівських ревізіоністів та нових московських царів". „Забув" він і криваві побойовища вздовж кордону між Китаєм та СССР, зокрема на ріці Уссурі. Але дипломатам та „вождям" дозволяється дещо й „забувати".

Проте, „у тихому болоті чорти водяться". Тож і в цьому „затінку" не так спокійно, як могло б видаватися. Найголовніше — опрацьовуються пляни таки нічого іншого, як майбутньої війни. Більш - менш відомі вже московські й пейпінґські стратеґічні та тактичні усаднення, як діяти, коли „прийде пора". Обидві сторони в свої розрахунки включають застосування атомових та водневих бомб. Червоні китайці навчають сільське населення і міську молодь партизанських дій. Вишколюються спеціяльні партизанські загони, що мають діяти у запіллі противника.

Якщо раніше в Китаї виробництво зброї, а особливо найновішої, було зосереджене в прикордонній з СССР провінції Сінкіянґ, то тепер численні зброярні споруджують в різних інших місцевостях, зокрема у малодоступних гірських районах Виробництво зброї поступово переноситься до Тибету. Характерно, що коли не в усіх, то в багатьох провінціях головну владу тримають у своїх руках військові команданти, яким підлягають місцеві партійні, державні та господарські органи. Згідно з доктриною Мао „в китайському партизанському морі мусить потонути кожний". Чисельність реґулярних військ і так званої народної міліції в Китаї перевищує сім мільйонів осіб.

У совєтського командування існують два погляди на ведення війни з Китаєм Один із них визначений на довшу мету — захоплювати провінцію за провінцією і „нормалізувати" їх, тобто творити там прихильний до Москви режим. Другий погляд цілком протилежний — з допомогою великих парашутних з'єднань вдертися в Пейпінґ і встановити там центральний уряд промосковського характеру, а тоді вже з тим урядом та з його військовими силами давати лад кожній провінції.

Вважаючи на величезні терени Китаю, згідно з пропозицією маршала Толубка ґрунтовно переорганізовуються совєтські війська, призначені для операцій у тій країні.

Основна увага Толубка приділяється батальйонові, як військовій одиниці. Досі совєтський батальйон у мирний час мав до тисячі осіб солдатів і офіцерів. У воєнний час мав до тисячі осіб (я за другої світової війни довелося бути командиром батальйону Української Визвольного Війська) кількість його могла бути доведена до півтори тисячі осіб. Такий батальйон діставав назву і значення „особливого". Нормальний засяг дій батальйону під час війни визначався на півтора кілометра. (Тут я не говорю про прорив фронту чи про раптовий відступ, коли встановлені „засяги дій" фактично переставали існувати). Маршал Толубко визначає засяг дій батальйону на 50 кілометрів.

Припускаємо, що коли наголос ставиться саме на батальйон, то й кількість осіб, включених у нього, має становити тисячу або півтори тисячі осіб. Маршал Толубко є фахівцем від ракетної зброї. Отже, на наш погляд, такий батальйон матиме бодай одну, найбільше дві батерії — по три гармати в кожній з ракетними набоями обмеженого засягу. Звичайно, він має бути повністю механізований, тобто пересуватися з допомогою вантажних авт. Очевидно, для обслуговування такого батальйону буде прикріплена до нього певна кількість літаків з поблизької авіяційної частини. Не виключено, що матиме він свої власні радарові устаткування.

„Непевність" у взаємовідносинах Москви з Пейпінґом кладе виразний відбиток і на всю зовнішню політику Москви, яка посиленими заходами забезпечується на Заході. Маємо тут насамперед на увазі угоду Бонн - Москва. Такими угодами Москва ґарантує недоторканість своєї „спини" в Европі, щоб головне вістря звернути на Схід, конкретно — на Китай.

Заслуговує на особливу увагу і той факт, що Москва змусила всіх своїх сателітів взяти на себе обов'язки на випадок, коли б прийшло до зудару між СССР і Китаєм. Москва шукає шляхів і до домовлення між Варшавським та Атлантійським оборонними пактами. В цьому ж напрямкові діє вона і на Близькому Сході і навіть в Індо-Китаї, зокрема в Камбоджі. Наприклад, екзильний комуністичний уряд принца Сіганука, який отаборився в Пейпінґу, вона не поспішає визнавати.

Цікаву промову виголосив у столиці Північної Кореї перший заступник голови Ради Міністрів СССР, Кирило Мазуров. Він сказав, що СССР стремить до укладення широкого „мирного" пакту з країнами Азії, включаючи в той пакт і спільний їх захист „від можливої аґресії". В промові Мазурова зовсім не згадується Китай, отож, звідки має прийти аґресія — не підлягає ніякому сумніву.

Степан Женецький

НАЦІЯ ПЕРЕСЕЛЕНЦІВ

В останніх часах світова преса переповнена вістками про палестинських арабів, точніше, про палестинських повстанців, які рекрутуються з палестинських утікачів. Зорганізовані в кількох окремих повстанських з'єднаннях, чи як їх називають командах, переважно лівих напрямків, вони поставили собі за ціль: знищити державу Ізраїль і створити окрему Палестину під арабським проводом.

Проблема палестинських утікачів постала після першої війни між арабами й жидами, яка почалася в 1948 році. В той час багато арабів утекло з тієї частини Палестини, яку зайняли жиди і на якій пізніше створили, чи вірніше відновили, свою державу Ізраїль. Число арабських утікачів значно побільшилося під час другої жидівсько - арабської війни в 1956 році. Також велика хвиля арабських утікачів вийшла з Палестини до арабських держав під час і після третьої жидівсько - арабської війни в 1967 році.

Та велика маса палестинських утікачів зорганізувалась і створила щось ніби еміґраційну державу.

Дон Перетц, знавець палестинських справ при Нюйоркському Стейтовому університеті твердить, що „палестинські араби створили новий, арабський сіонізм, подібний своїм духово - патріотичним завзяттям до жидівського сіонізму перед відновленням Ізраїлю".

Загальне число палестинських утікачів становить понад два мільйони. З них півтора мільйона проживає на захід від ріки Йордану, тобто в тій частині Йорданії, що її окупували в останній війні жиди, і на клині Ґази. Решта, 1,250.000 живуть у Ливані, Йорданії, Сирії, Єгипті та арабських державах Перської затоки. Половина з них, коло 700 тисяч, живе в неокупованій частині Йорданії.

В таборах ДіПі

Більшість палестинських арабів, що втекли з Ізраїлю, перебувають в стані скитальців, і окреслюють їх так добре відомим багатьом українцям терміном „переміщені особи", або „ДіПі". Живуть вони в переселенчих таборах, де народилося вже нове покоління, яке про те, що Палестина, теперішній Ізраїль, належала колись до арабів, знають тільки з оповідань своїх батьків.

Палестинським переміщеним особам допомагають матеріяльно Об'єднані Нації, призначаючи на ту ціль 42 мільйони долярів річно. При розподілі тієї суми припадає на одну особу коло 30 дол. річно. ЗСА виплачують на цей фонд 60% частинно товарами, а в більшості готівкою. Таку допомогу дають Об'єднані Нації палестинським скитальцям від 1949 року.

Уряди арабських держав, у яких проживають втікачі, увесь час намовляють їх, щоб вони залишалися в переселенчих таборах, і використовують їх як зброю в поборюванні Ізраїлю.

Слідами маршу біблійного Йошуги

Що палестинські втікачі створили свою „еміґраційну державу", яка має навіть свою армію у вигляді повстанських команд — завинили своєю політикою як Ізраїль, так і арабські держави: Ізраїль тим, що не дозволяє палестинським утікачам вертатися, а арабські держави тим, що не приймають їх, як своїх громадян.

Обговорюючи стратеґію боротьби палестинських повстанців проти Ізраїлю, Дон Перетц відмічає, що вони повторюють давню біблійну подію: наступають на Ізраїль з тієї самої бази, яка була базою, звідки біблійний жидівський вождь Йошуга підготовляв наступ на західній берег Йорданії біля біблійного Єрихону, коли здобував для жидів „обіцяну землю".

Події Старого Завіту вважаються на половину жидівською, а на половину арабською спадщиною. Палестинські повстанці намагаються за всяку ціну повторити подвиг Йошуги — відібрати „обіцяну землю" від Ізраїлю.

Військові спостерігачі твердять, що палестинські повстанці, які називають себе „революціонерами", методи своєї боротьби запозичають від жидів. Зокрема, останнім часом вони стали вживати тих самих способів у боротьбі з жидами, яких вживали таємні жидівські терористичні організації „Габана" та „Штерн" у поборюванні англійців, коли Палестина знаходилася під протекторатом Англії. Ті жидівські підпільні організації вчиняли терористичні напади на англійських військовиків і поліцаїв, мордували англійських державних урядовців, зривали динамітом мости, урядові будинки.

Яка сила палестинських повстанців?

Кількість палестинських повстанців оцінюють на кругло 30 тисяч, які при добрій організації і одностайному проводові могли б творити досить поважну військову силу. Проте, їх розбиття на поодинокі, не пов'язані між собою спільним командуванням, групи дуже послаблюють їхню бойову спроможність.

Найбільшою і найчисленнішою з них є команда „Ал Фатаг", що є найкраще зорганізована та фінансована і має найбільший вплив на палестинських утікачів. Провідником цієї групи є Яссір Арафат, 40 років, колишній старшина єгипетської армії. Вона начислює коло 15.000 членів.

За нею йде команда „Ал Сайґа", що по - арабськи означає „громова стріла". Ця група, що перебуває в Сирії є другою щодо величини і начислює коло 7.000 членів Вона є під опікою уряду

(Закінчення на стор. 4-ій)

З НАШИХ БУДНІВ

„ПОПРАВКА"

Так називають в родинному колі Наталочку, восьмилітню донечку панства Т. молодших, щоб відрізнити їх від панства Т. старших (батьків молодшого). Оце русокосе, блакитнооке янголятко стало з деякого часу пострахом дальшої й ближчої рідні пана Т. молодшого, що виводиться з галицько-львівського пня, а цей пень, розуміється, прикладною чистотою розговірної української мови ніколи не грішив. Т. молодший, щасливо відскочивши від цього пня, одружився з автентичною киянкою, що сама прекрасно щебече по-українськи, але й донечку свою, Наталочку, так навчила говорити мовою Тараса Григоровича Шевченка і Павла Григоровича Тичини, що в неї справді пливе ця мова з ротика „як музика" (слова Тичини). Може саме з цього приводу наше янголятко почувається в праві кореґувати чи виправляти українську мову в інших членів свого роду по батькові, навіть таких достойних, як бабуня Мелася з Філядельфії.

Бабуня Мелася — це тип активної, громадської діячки, зокрема в рідному шкільництві, як також у суспільно - харитативному секторі. Не зважаючи на вік ювілятки, ще бойова, смілива, а то, можна б сказати, жінка-героїня, бо на протязі короткого часу оце вже вдруге обертає на Україну з туристичною групою, і, звичайно, не з порожніми руками туди їде та й не впорожні вертається.

По дорозі на Україну бабуня Мелася поступила, розуміється, відвідати сина в Асторії, погуторити з невісткою-киянкою, як також привезла гостинця внучечці, яку дуже любить. Розговорилася бабуня, аж гей, розповіла все точно, кого вона плянує відвідати у Львові, а кого поза Львовом, що везе у валізах та коробках, а що заховала... поза коробками. А внучечка, синьооке янголятко, сидить, як лялечка за виставою в крамниці „Арка", і слухає чемненько. А коли бабуня на малу хвильку замовкла, щоб передихнути, внучечка скористалася з цієї нагоди і поставила бабуні таке питання:

— Як же ти, бабуню, відважилась їхати на Україну, коли в тебе така погана українська мова?..

Бабуню Меласю спочатку, як то кажуть по-львівському, заткало, не знала, що має сказати, як зареаґувати, врешті зареготала на повні груди, вхопила внучку в обійми і сердечно її вицілувала, — мовляв за те, що таке мале, а таке мудре!.. Але, кладучись спати в одній кімнаті з невісткою, сказала їй, з тінню розчарування в голосі:

— А дивись на неї, поправку окату! То ж вже дотягаю до сімдесятки, з того сорок років працювала в українській школі, з українськими дітьми, і аж тепер від неї, смаркатої, довідуюсь, що не вмію по-українськи говорити!

Ікер

Марта Тарнавська

ТУГА ЗА КРАСОЮ

(1)

З'їздові Зальцбурзької Гімназії (17-18 жовтня 1970 року) з привітом

— Вовчику, лови!

М'яч летить над стільницею і над мамою, відбивається від стіни, та, зачепивши на полиці вазу, разом з кришталом падає, мов несподіваний грім.

— Господи! — скрикує мама.

Настає хвилина зловіщої тиші, коли чути, як будильник вистукує годину, як шарудить вітрець сторінками Ніниної „Географії", як скрипить матрац ліжка, на якому сидить із газетою в руці батько.

— Бо він не вміє ловити! — кричить роздратовано Юрко. — Така бейба! Навіть бавитись з ним не можна!

Мама лишає стільницю з варениками і у вимазані тістом руки бере куски розколеного кришталу.

— Моя ваза, моя чудесна ваза!

— Я не бейба, я хоцу ловити! — верещить Вовчик.

— Хоцу, хоцу! — перекривляється Юрко.

— Та-аа-ту! Він мене б'є! — і Вовчик — чи від братового стусана, чи від того, що йому дуже вже хочеться бути школярем, як Юрко, вміти ловити м'яч і грати в футбол, чи від жалю за розбитою чарівною посудиною, в якій жили різнокольорові сонячні зайчики — починає ридати.

— Юрку! — мамин голос піднесений, гнівний. — Бачиш, що наробив?

— Я не винен! Це він не вміє...

— І як тобі не соромно? Ще й вину на дитину складаєш!

— Бо це через нього!

— Скільки разів я казала, щоб у кімнаті м'ячем не гратися!?

— Це він хотів, це все через нього! Я ще його провчу.

— Мовчи! Не досить, що зле повівся, ще й погрожуєш! Пішов геть із кімнати! Гайда!

Виходячи в коридор, Юрко грюкнув дверима.

— Ох, і нещастя ж із тими дітьми. Наробив шкоди, ще й гнівається. Непокірне яке! А ти — чого репетуєш? Тихо будь, нічого тобі не сталося. Тут як плакати, то хіба мені...

— Ну, й чого ти ґдираєш? — вмішався батько. — Чого б то побиватися за куском непотрібного скла.

— Непотрібного? Адже це найкраще, що ми у хаті мали!

— Саме тому й непотрібне, що найкраще! На естетику в нашому житті тепер немає місця.

— А ти забув? Це ж пам'ятка! — Знаєш, Ніно, такі були чудові, червоні, перші весняні рожі... Тато ніс їх уже в кришталі з водою, не запаковані, через цілу вулицю, і люди за ним оглядалися... Ще тебе на світі не було...

— Було, минуло, не вернеться. Дурні бабські сантименти. Знаєш що? Викинь їх з голови, разом із цим побитим склом, та й берись до обіду! А ти, Вовко, теж замовчи нарешті, а то в цьому божевільному домі навіть газети прочитати не можна!

— І чого ти, Романе, такий прикрий?

— Прикрий, не прикрий, я такий, який є, і ти не збирайся мене ні переробляти, ні поучувати.

— І чого ти гніваєшся? Що я таке сказала? Хіба не можеш зрозуміти, що мені може бути жаль за цією вазою, що це була для мене не просто ваза ,а...

— Нічого я не хочу розуміти. Я хочу тільки спокою. Прийшов сьогодні раніше з праці і думав: відпочну трохи. Та де!

Кинув газету, шарпнув із цвяха дощовик і, грюкнувши дверима, вийшов.

Ніна сидить на дерев'яній скринці під вікном і, сперши географічний зошит на підвіконня, пише.

— Вовчику! Ходи сюди. Покажу тобі книжку з малюнками.

Мама ліпить вареники і, відвертаючись, ніби нехотячи, час від часу кінчиком рукава протирає очі.

— Нінусь, піди, прошу, сполощи ярину.

Ніна йде на кінець коридору, звідкіля чути плюскіт води і шипіння водопровідних рур таборової умивальні.

При вікні в коридорі, похнюплено спостерігаючи осінній дощ, стоїть Юрко. — Я скоро буду такий великий, як ти, — перекривляється він Ніні, — а тоді робитиму, що захочу!

— Ніно, почекай, я тобі маю щось сказати! — з другого кінця коридору кричить Христина.

— Ходи, ходи! Шоколяда вже є! — сміється Ніна.

Христина прибігає задихана, почервоніла, і винувато посміхається.

— Нінусь, не гнівайся, я в тебе цього тижня шоколяди не відкуплю, добре? Почекаємо на наступний приділ, окей? Знаєш, я сьогодні витратила в місті всі свої гроші. Купила — вгадай що? Крейдку до уст! Та ще й яку! Імпортовану, американську! Ну й олівець до брів...

Христина починає говорити пошепки:

— Данко, знаєш, не любить, коли я непідмальована. Ого, думаєш, боюся професорів? А ось у восьмій клясі вже всі дівчата малюються, а нам уже теж тільки півтора року до матури. Чи ж ні?

— Слухай, Христю, я мушу йти ярину сполоскати.

— Піду з тобою! Ти чула вже про Любу? Ну й має дівчина проблему. Ти знаєш, вона по вуха закохалася в цього скрипака, що грав на нашій гімназійній забаві. А він пристійний, ще й музику сам компонує. Я б і сама в ньому залюбилася, якби не Данко!

— А що на те її Славко?

— Страждає хлопець, та й годі. Побачив їх обох над рікою і зрозумів... Топить своє горе в математиці. Вчиться, кажуть, від ранку до вечора, аж змарнів. Носа з-за книг не показує.

Христина засміялася.

— А Ігор — цей музика, знаєш — якраз навпаки. Він сказав Любі: „Я можу працювати тільки тоді, як ти зі мною, а без тебе, то я хіба і компонувати перестану".

— Як бачу, що Любі доведеться принести себе в жертву для загального добра, — усміхається й Ніна — щоб працював і один, і другий.

— Ну, па!

Христина на бігу. Щось пригадує:

— Прийдеш завтра помогти мені з латиною?

— Добре!

Ніна полоще ярину, і їй сумно: і тому, що гидується цією загальною таборовою умивальнею, і тому, що її ввечері ніхто над рікою не ждатиме, і тому, що сьогодні танцюватиме Кройцберґ, а в неї ні шилінґа — адже шоколяда непродана.

(Далі буде).

НОВЕЛІ В. СТЕФАНИКА ВИЙДУТЬ У КАНАДІЙСЬКОМУ ВИДАВНИЦТВІ

Вінніпеґ. — Збірка новель Василя Стефаника в перекладі на англійську мову вийде у відомому канадійському видавництві в Торонті, „МекКлеланд енд Стюарт", з тією умовою, що Комітет видання творів Василя Стефаника вплачує видавництву чотири тисячі дол. за друк трьох тисяч примірників у твердій оправі; ціна одного примірника становитиме 5 дол. 95 центів, установам 40 відсотків опусту. Голова Комітету видання творів В. Стефаника Т. Кобзей інформував на сторінках „Українських Вістей" з Едмонтону з 17 вересня, що збірка фондів на видання добігає кінця, потрібно ще лише кілька соток долярів. На травень 1971 р. припадає ювілейна дата — століття з часу народження Василя Стефаника.

Свято Героїв у Флинт, Миш.

Заходами Осередку СУМА ім. ген.-хор. Тараса Чупринки 24-го травня в залі У. Н. Дому ім. Івана Франка відбулось Свято Героїв.

Сцену гарно прикрасив голова Осередку СУМА п. Михайло Нагірний. Після відіграння американського гимну, виховник Микола Бартків відкрив свято. Вступне слово мала юначка п-на Наталка Лихолат. Потім деклямували сумівці: „Молитву" — Тарас Нагірний і „Наказ" — Володимир Іваницький.

Доповідь виголосив п. Іван Бартків. Він проаналізував життєвий шлях героїв От. Симона Петлюри, Євгена Коновальця, Романа Шухевича і Степана Бандери та вміло з'єднав ці чотири постаті, називаючи героями. Вірш „Українець я маленький" дек. Михайло Добромілль, а „Зродились ми" — Тарас Нагірний.

Містоголова Осередку СУМА п-на Марійка Жук прочитала спомин про Євгена Коновальця.

„На суд поставили його" деклямувала Ірка Босак, а „Готові будьте" — Орест Ганчарик.

По мистецьки, просказала „Думу про смерть Симона Петлюри", секретарка Осередку СУМА п-на Марійка Бартків. Вона так сильно зворушила людей, що багато втирали сльози. Програму вміло проводив виховник Микола Бартків.

Стефан Стефанів

У Філядельфії підготовляють ювілейну зустріч з проф. д-ром В. Кубійовичем

(Закінчення зі стор. 1-ої)

передасть голова Відділу УККА у Філядельфії д-р І. Скальчук (всі інші привіти прохається передавати на письмі), головне слово про працю ювілята виголосить близький співробітник Енциклопедії Українознавства редактор Богдан Кравців з Ню Йорку. В мистецькій частині виступить молодь Пласту (спів) і СУМА (танці). На закінчення буде слово самого ювілята проф. В. Кубійовича.

Одним з головних завдань цієї зустрічі з головним редактором Енциклопедії Українознавства є, крім відзначення його 50-річної наукової праці, здобуття фондів на видання дальших томів гаслової частини Енциклопедії Українознавства. Тому Діловий Комітет сподівається, що громадянство великої Філядельфії, яке завжди піддержує кожну благородну ціль, і цим разом допоможе українській вільній науці закінчити видання Енциклопедії Українознавства цієї найбільш культурної зброї за правду України.

На другий день після всегромадської зустрічі - бенкету, будуть відбуватися зустрічі проф. Кубійовича у вужчих кругах приятелів і знайомих. Між іншим, в неділю 11-го жовтня додатково вітатимуть його поміж собою кол. вояки 1-ої Української Дивізії у Філядельфії.

Вийдуть твори Романа Завадовича у 50-річчя його творчости

Торонто. — У грудні 1970 року мине рівно 50-річчя літературної праці дитячого письменника Романа Завадовича. Його вірш „Святий Миколай" був надрукований у журналі „Світ Дитини" у Львові в 1920 р. Для відзначення цього ювілею Об'єднання Працівників Літератури для Дітей і Молоді, ОПЛДМ ім. Л. Глібова, видає дві нові книжки цього відомого і заслуженого письменника, а саме історичне оповідання з княжої доби „Я піду", з ілюстраціями мистця П. Андрусева та з віньєтою мистця М. Михалевича, і віршоване оповідання „Тодірків літачок", з ілюстраціями мистця Юрія Козака. „Я піду" появиться в найближчих днях, а „Тодірків літачок" дещо пізніше, залежно від друкарського виконання.

Крім того, Союз Українок вже здав до друку його ж поему-казку „Чародійні музики", з численими кольоровими ілюстраціями Юрія Козака. Приклад СУА в Чикаґо особливо цінний, бо це вияв уваги до найважливішої ділянки праці українського жіноцтва — до виховання української дитини засобами рідної мови, дитячої книжки.

Перекладача з чужоземних мов виключили з Спілки Письменників України

Київ. — На засіданні Президії Спілки Письменників УССР під головуванням О. Гончара було, між іншими рішеннями, вирішено виключити із Спілки „М. І. Мещеряка за плагіят, наклепництво і антигромадську поведінку", про що повідомила „Літературна Україна" з 18 вересня. Виключений із Спілки Микола Ів. Мещеряк, нар. 1931 р. в Києві, закінчив Київський Університет, відділ історії міжнародних стосунків, працював у „всесоюзному товаристві „Інтурист", в редакції журналу „Всесвіт", багато перекладав прозових і драматичних творів з різних мов: англійської, французької, італійської та ін. Не відомо, в чому полягла його „антигромадська поведінка" та які були підстави до інших обвинувачень. Крім того, на тому ж засіданні вирішено скликати з'їзд членів Спілки Письменників УССР у квітні 1971 року, на який „будуть запрошені всі члени Спілки з правом голосу", вирішено теж проголосити конкурс на прозовий твір про колгоспне село, з нагородами в 2 000 рублів та менше. До Спілки прийнято кілька нових членів, між ними й Антона Шапурму, нар. 1911 р. на Донеччині, перекладача і оригінального автора, який пише грецькою мовою. А. Шапурма — грецького роду, з давніх, ще з царських часів, поселенців.

ГАННА ЧЕРІНЬ ВИСТУПАЛА У ВІННІПЕЗІ

Вінніпеґ. — З ініціятиви місцевої літературної групи „Слово" відбувся вдалий літературний вечір української поетки з Чикаґо Ганни Черінь. Поетку представила авдиторії д-р Марина Антонович-Рудницька; про творчість поетки, яка прибула на відвідини з чоловіком Степаном Паньковим, доповідав д-р М. Мандрика. Поетка читала поезії та довший уривок з ще не закінченого віршованого роману „Слова", про заведений Москвою „рай" в окупованій Україні.

МАРТА ЦИБИК І ВОЛОД. ЛАСОВСЬКИЙ ВИСТУПЛЯТЬ В ІРВІНҐТОНІ

Ірвінґтон, Н. Дж. — З нагоди Ширших Сходин членів Асоціяції Діячів Української Культури Відділу Північного Ню Джерзі, голова Нюйоркського Відділу, мистець-маляр Володимир Ласовський інформуватиме про 1-й З'їзд АДУК та про перспективи створення Драматичної Студії при АДУК. У мистецькій частині сходин, цьогорічна градуантка Джуліярд коледжу, член Управи АДУК мґр. Марта Цибик виступить із фортепіяновим сольом. Сходини відбудуться у неділю, 4-го жовтня ц. р., о год. 5-ій по полудні у великій залі УНДому в Ірвінґтоні. Управа Відділу запрошує членство і гостей.

З глибоким жалем повідомляємо, що 24-го вересня 1970 року у Трентоні, Н. Дж., по довгій недузі, упокоївся в Бозі на 77-му році життя

бл. п.

ІВАН РАБ

народжений в Україні, довголітній член і Старший Брат Парафії св. Юрія Переможця в Трентоні, Н. Дж.

ПАНАХИДА буде правитись у п'ятницю, 25-го вересня ц. р. о год. 7-ій веч. в похоронному заведенні п. Кошека, 990 S. Broad Street, Trenton, N. J.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбудуться в суботу, 26-го вересня 1970 р. о год. 8-ій ранку в церкві св. Юрія Переможця при 331 Center Street.

Тлінні Останки Покійного будуть зложені на Вічний Спочинок на Українському Православному Цвинтарі у Бавид Бруку, Н. Дж.

Настоятель Парафії —
о. Протопресвітер Ф. КУЛЬЧИНСЬКИЙ і
ПАРАФІЯЛЬНА РАДА

РЕЖИСЕР

На початку червня ц. р. Іван Праско перебрав функцію режисера першої постави нової української опери „Лис Микита" (лібретто Л. Полтави, музика В. Овчаренка).

Оперний Ансамбль при Українському Музичному Інституті у Філядельфії, що складається здебільшого з молоді, щасливо поповнився ще одним молодим артистом до того ще й з керівною ролею.

І. Праско працював 13 років в українській драматичній студії ім. Лесі Українки в Мілвокі під керівництвом Йосипа Сірого (Й. Мандзенка) та Костя Костинського (К. Мандзенка). Там же він закінчив режисерський курс та зробив свої перші праці режисера. До праці над виставою опери приступив з свідомістю тяжкого завдання: новий складний і невідомий твір, короткий час та, у переважній своїй більшості сценічно мало досвідчений склад виконавців.

Відмовившись від своїх, раніше запляновалих довгих вчительських вакацій, режисер приступив з потрібною інтенсивністю до студіювання твору, лібретта й музики та поеми І. Франка, розшукав та придбав допоміжні спеціяльну літературу про оперну режисуру, перечитав певну кількість творів художньої літератури, пов'язаних тим, чи іншим з тематикою „Лиса Микити" та з гуцульським побутом, звичаями. Крім шкіців до оформлення Едварда Козака, переглянув багато різних ілюстрацій, пробував на принагідних оперних виставах та, навіть, відвідав зоопарк (персонажі опери — звірі). Це — коротенько. Про цю працю, про її деталі можна було б оповісти і більше. В цілому, вона має серйозний і зовсім фаховий характер.

Іван Праско, режисер у виставі опери „Лис Микита"

Ціле літо, за винятком коротенької перерви - відпочинку, тривала праця режисера з ансамблем солістів. проби відбувались по кілька разів на тиждень, часто — щовечора, і щоразу майже до півночі. Через вже визначену дату прем'єри, 18-го жовтня, найближчою метою стало: до повернення з вакацій хору, до перших повакаційних проб оркестри, поставити за літо з ансамблем солістів всі 5 картин опери. І ця мета, недивлячись на своєрідні „вакаційні" перешкоди — досягнена.

Тепер режисер Іван Праско, удосконалюючи працю ансамблю над сценічною дією, приступив до так званих масових сцен, до праці з хором.

Ю. О.

Успіхи нашої молоді

Андрій Цап, син д-ра Михайла, має дуже добрі успіхи в студіях медицини та музики. Він закінчив середню українську школу в Дітройті та почав університетські студії в Дітройтському Університеті, де т. зв. „пріме-медікел" студії закінчив в двох, замість в трьох роках. Одночасно він вчиться гри на скрипці. Вчився в п. Б. Сарамаги, а від двох років навчається у відомого скрипаля Міши Мішакова, проф. Мишиґенського університету.

Андрій Цап

Шкільний рік 1969-70 в музичній ділянці проходив Андрієві на підготовці програми для самостійного реситалю, що відбувся 18-го червня 1970 р. На цей Реситаль явилось поважне число слухачів і професійних музик, котрі відмічали розвиток його таланту. В програму Реситалю входили твори різних стилів і форм світової літератури та з нашої М. Гайворонського: „Анданте".

Спеціяльне признання належиться Андрієві за виконання Сонаті Г-моль Й. С. Баха та за цикль „Румунських нар. танків" Б. Бартока.

Техніку Андрія характеризують: глибокий тон, пливкість пальців, достатнє присвоєння різних родів смика, ідеальна чистота, свобода та природність рухів руки та стану.

Вичислені прикмети гри Андрія полонили увагу слухачів, їх серця сповнені були найкращими надіями та побажаннями для скрипаля — Андрія Цапа. Оплескам не було кінця.

Частина виявленого признання слушно належиться піяністці Марії Лончин-Лісовській, яка добре збалянсованим тоном, справді музикально виконувала фортепіянову партію творів.

На порозі студій фахової медицини до Андрія линуть побажання: щоб дар відчування таємних настроїв душі людини провадив його стежками пізнавання Премудрости Творця, до джерел Його Любови та Краси!

Хай благословить Господь працю Андрія в ділянках знання та мистецтва найкращими успіхами!

Ірина Решетилович

Конґресова Конференція обмежує число пунктів із протиракетною обороною

Вашинґтон. — Конґресова Конференція погодилася на тому, щоб обмежити число оборонних пунктів із далекосяжними ракетами. В цих пунктах є розміщені ракети „Мінутмени", і їх мали б обороняти далекосяжні ракети так звані „Сейфґард". Сенат схвалив був законопроєкт, щоб ракети „Сейфґард" були розміщені тільки в двох місцях, а Палата Репрезентантів пропонувала поставити ці ракети в більшому числі пунктів. Конференція, складена зі сенаторів і конґресменів, прийняла той текст проєкту, який схвалив Сенат, це значить, що ракети „Мінутмени" будуть боронені далекосяжними ракетами „Сейфґард" тільки в дальших нових двох пунктах.

Свято Матері в Дитячому садку „Рідної Школи" в Дітройті

8-го травня ц. р., до прибраної залі спортового клюбу „Черник", де міститься наш садочок, зійшлися гості, матері, бабусі та, вдягнені у вишивані суконочки й сорочки, діти. Всі сіли на місця, і почалося свято. Співають пісню „Гей там на горі Січ іде" Перед нами діти із синьожовтими прапорцями вмаршеровують на залю та виконують вільноручні вправи. Опісля відбулась збірна деклямація „Що це за велике свято?". Діти виконали з ентузіязмом пісню „Чижику". Спільно віддеклямували діти „Як же маму не любити".

Цікавою та веселою точкою нашої програми була коломийка „Ой ходжу до садочку". Всі співали тихо, а маленькі дівчатка Надя Беглюй та Христина Юзик танцювали.

На закінчення програми діти із зворушенням відспівали „Мала я дитина", вручаючи свом матусям і бабусям живі квіти.

І так у дружній атмосфері, при чаю та солодкім, ми довго гуторили, а наші діти весело забавлялись.

Велика подяка належиться учительці садка, п. Ксені Кучер, що не жаліла труду в підготовці програми. Вдячні матері нагородили її китицею квітів.

Христина Годів-Юзич

Ювілей Окружної Ради СУА в Ню Йорку

Цього року минає 30 років, як чотири найстарші відділи СУА в Ню Йорку створили спільне тіло під назвою Окружна Рада СУА. Ціллю створення О. Р. була ближча кооперація відділів на цьому терені. Тоді не було багато відділів СУА в Нюйоркській окрузі, але ті, що існували, відчували потребу одного місцевого проводу. З часом до О. Ради включились і позамісцеві відділи, з Бруклину, Джерзі Сіті, Озон Парку, Джемейки й інші. Ті відділи під протекторатом О. Р. влаштовували, „Дні Матері", виставки, брали участь у З'їздах Федерації Американських Організацій. З приїздом нової еміґрації число відділів значно зросло, розгорнулась ширша праця О. Р. і прибрала інші форми.

Щоб відзначити 30-річчя Окружної Ради, покликано Комітет, який очолила п-і Марія Томорук, секр. Софія Серафин. Комітет розподілив працю між комісії. Комісію програмово-мистецьку очолила Марія Савчак, виставкову — Наталя Хоманчук, імпрезову Марія Стефанишин, видавничо-пресову Мирослава Савчук і Марія Демидчук, фінансову Галя Гошовська.

З цієї нагоди вийде Ювілейна Книжка, в якій будуть зібрані матеріяли про працю Окружної Ради, альбоми й інші пам'ятки. Історію О. Ради написала п-і Наталя Чапленко. Будуть там і статті ред. Л. Бурачинської, голови О. Р. мгр. І. Рожанковської й інших. Щоб покрити кошта видання книжки, членки відділів СУА збирають побажання від наших організацій, бизнесменів і приватних осіб. Завершенням Ювілею буде Бенкет 12-го грудня в Народнім Домі, получений з мистецькою програмою, над якою працює мистецька комісія. В часі бенкету буде виставка праць О. Р. Щоб та виставка була багата, голова Виставкової Комісії робить старання, щоб і відділи, якщо мають членок, що займаються мистецтвом, прислали свої твори на виставку. Цією дорогою Окружна Рада звертається до нашого громадянства за моральною і матеріяльною підтримкою в нашій праці. Запрошуємо Нюйоркську Метрополітальну Громаду на наш Бенкет, та просимо дати нам свої побажання до нашої книжки. Беручи участь в цім Ювілею, дамо доказ, що цінимо працю нашого жіноцтва, яке працює 30 років для цілої української громади.

Марія Демидчук
реф. прес О. Р.

ПРЕМ'ЄРА ДВОХ КІНОФІЛЬМІВ У ТОРОНТІ

Торонто. — У дні 25 вересня й наступних тижнях кожного дня будуть висвітлюватись в кінотеатрі „Нортавн" при 875 Енґлінтон евню два фільми продукції „Рода-Продакшен", інж. Р. Сліпого з Голивуду: мальований кольоровий фільм з кольоровий художній „Княжа доба України" та колькольоровий художній „Чужинка в Голивуді". Показ цієї нової кінопродукції відбудеться і в інших містах Канади.

НАЦІЯ ПЕРЕСЕЛЕНЦІВ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

Сирії і урядової соціялістичної партії „Баатг".

„Народний Фронт для визволення Палестини" — одна з найкраще здисциплінованих і найбільш радикальних груп. Вона вчиняє терористичні акти — висаджує в повітря поодинокі об'єкти на території Ізраїлю, рабить наскоки на ізраїльські прикордонні поселення, а останнім часом захоплює чужинецькі літаки та затримує закладників, за звільнення яких домагається звільнення своїх терористів, ув'язнених в чужих державах та своїх полонених в Ізраїлі. Провідником цієї групи є Григор Габаш, православний християнин, який є під впливом ідеології Мао. Силу цієї групи оцінюють від 400 до 4.000 членів.

Є ще менші команди, які начисляють від 50 до 100 членів. Більшість із них відкололись від груп „Ал Фатаг" або „Народного Фронту".

Хто дає зброю і гроші?

Усі ці палестинські повстанські команди досить добре озброєні та фінансовані.

Легшу зброю, як гранати і малі бомби, виробляють самі повстанці, а рушниці, машинові кріси, легкі гармати одержують вони головним чином з СССР, від східньоевропейських комуністичних держав та Китаю.

Річний бюджет найбільшої повстанської команди становить 8-12 мільйонів долярів. Також менші групи є настільки добре фінансовані, що самі їхні провідники хваляться західнім кореспондентам: „Ми ніколи не відчуваємо браку грошей".

Фінанси для палестинських повстанців постачають багаті на нафту арабські держави. Найбільшу фінансову допомогу дають Савді Арабія та Кувайт з двох мотивів: 1) з арабської солідарности; 2) щоб спрямувати радикальні групи на боротьбу з Ізраїлем, а тим самим відвернути їхню увагу від революції проти королів і шейхів.

Чи палестинські повстанці є загрозою для Ізраїлю?

Військові знавці твердять, що хоч палестинські повстанці можуть багато шкоди завдати Ізраїлеві своїми нападами та заколочуванням мирного життя, проте вони не становлять поважної загрози для Ізраїлю.

Одначе, хоч палестинські команди не всилі самі почати війни з Ізраїлем, ані спричинитися до того, щоб таку війну почали спільно всі арабські держави, вони можуть різними терористичними актами викликати міжнародні уск ладнення, внаслідок чого може вибухнути нова війна між жидами і арабами, до якої в свою чергу можуть бути втягнені СССР і ЗСА.

І саме з цього погляду палестинські повстанці є великою загрозою для світового миру.

Товариська зустріч в ім'я доброї справи

Українська громада в Ютиці не велика, але мила, приязна, жвава і жертвенна. В суботу, 19 вересня 1970 р. влаштовано там заходами місцевого Комітету ФКУ в авдиторії УКЦеркви гарну гостину. На спільній вечері майже сто учасників в дружній атмосфері обмірковували деталі, пов'язані із творенням Гарвардського Центру Українських Студій та поновленою збірковою кампанією Фонду Катедри Українознавства.

Із підтримкою справи ФКУ виступили Впреп. оо. душпастирі — Е. Нарусевич, Й. Лукасевич, Б. Смик. Багато захвату для задуму ФКУ було у змістовних словах панів д-ра В. Когутяка, Б. Кузіна, В. Виличка, інж. Я. Яцковського та пані Ярослави Кузій.

Інформації про діло ФКУ подав гість — організаційний референт ФКУ Б. Тарнавський. Присутні зрозуміли, що боротьба за існування і волю нашого народу важка, що для відбиття загрози нівечення української духовости та русифікаційного наступу Москви в Україні, як також у противагу до асиміляційного процесу серед українців на чужині потрібно ефектовних і серйозних засобів.

Одним із таких засобів є творення Гарвардського Центру Українських Студій.

Українські ютичани не лише говорили при чепурно заставлених столах і при смачній вечері. Свої слова вони скріпили ділом, і спонтанною жертвенністю. На тому вечері зголошено такі вплати до ФКУ: По $100. — Боднарук З., Виличко В., Гуцал С., Гриняк Я., Кашицький В., д-р Когутяк В., Козій Б., Кропельницька М., Вс. о. Лукасевич Й., Мельник С., Полон О., Рабарський В., Смик О. (старшина американської армії, щасливо повернув з В'єтнаму) Томич О., Чорний І., інж. Ярмак П., „Бесіда", Відділ „Провидіння"; Відділ СУА — $50.; Смолій П. — $10.
Кізин Б. — $400, д-р Гарбовський і Івасів В. по 300 долярів.

Майже всі ці жертводавці вплатили вже передтим свої пожертви на першу українознавчу катедру. Тепер пожертвували до ФКУ вдруге.

Молоденькі панночки Леся Бекерська, Лужна Богданна, Гнат Володимира, які запопадливо обслуговували присутніх, зреклись грошової винагороди за працю в користь ФКУ.

Отак почали українці в Ютиці чергову фазу збіркової кампанії ФКУ. Там діє Комітет ФКУ під головуванням пані Ірини Томич, в його склад входять — Бекерський Іван, Івасів Володимир, Кокодинська Олена, Мельник Ольга, Яцків Роман і інж. Яцковський Ярослав.

Б. Т.

25-ліття подружжя Михайла і Віри Кобасярів

Гайстінґс, Н. Й. — Подружжя Михайло і Віра Кобасяри 14-го червня відзначили 25 ліття свого подружжя прийняттям в ресторані при Рівер Ровд в Гайстінґу, Н. Й., В прийнятті взяли участь коло 100 осіб — члени родини, приятелі та знайомі.

Прийняття започаткував о. шамбелян Стах, парох української католицької церкви в Йонкерсі, Н. Й., молитвою „Отче Наш". Секретар Відділу ч. 6 УНСоюзу був тостмайстром. Він вітав гостей і Ювілятів та розповів про їхнє життя й діяльність. Присутні відспівали Ювілятам „Многая літа". Ювіляти є членами УНСоюзу від 1963-го року. Пан Михайло є предсідником Українського Горожанського Клюбу в Гайстінґсі. При кінці прийняття промовила Ювілятка пані Віра, яка подякувала Всеч. о. шамбелянові Стахові та всім присутнім за участь в цьому прийнятті.

Секретар 6-го Відділу УНС А. Вовк бажав Ювілятам Божої опіки та дочекати до золотого Ювілею.

А. Вовк

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНСОЮЗУ

НЕДІЛЯ, 27-го ВЕРЕСНЯ 1970 р.

ЙОНКЕРС, Н. Й. 8-ий Відділ УНС, Т-ва Подільська Січ, влаштовує спільно із місцевим відділом ООЧСУ пікнік в Дрейпер Парку в Гейстінґс он Гадсон. Початок Пікніку о год. 2-ій по полудні. В часі пікніку відбудуться збори членів Відділу УНС та збірка вкладок. В разі непогоди збори Відділу відбудуться в тому самому часі в приміщенні нового УНДому при 301 Палісейд Евню в Йонкерсі, Н. Й. — В. Мандзій, секр.

СУБОТА, 3-го ЖОВТНЯ 1970 р.

БРУКЛИН, Н. Й. Місячні збори Т-ва В. Хмельницького — 158 Відд. о год. 7-ій веч. в УНДомі, 216-218 Гренд Стр. Управа просить вирівняти залеглі вкладки, розмети за померших членів і за автобусові білети до Стоне Рідґе та привести нових кандидатів у члени. — П. Польний, місто-предс., М. Кіт, рек. секр.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСОЮЗУ!